

som under hans Instruktion ere blevne betydelige Kunstnere, have forladt ham for at søge til København, hvor de større Forhold og de større Gager lokke. Han har Gang paa Gang omtrent maattet begynde fra ny.

Aarhus er ikke, hvad man kalder en god Teaterby, har ikke endnu et Teaterpublikum, der er stort nok til, at en Forestilling kan blive en virkelig, det vil sige langvarig, Sukces. Hvad der fra Direktørens, fra Sceneinstruktørens og fra Personalets Side er ydet af Arbejdsevne og Utrættelighed, er beundringsværdigt, og selv om Sæmmentilskud mangler den Fæsthed, der kun kan skabes ved en gennem mange Prøver fortsat omhyggelig Instruktion og af et routineret Personale, have i alt Fald de mange Forestillinger, jeg har overværet, alle været baarne af en ærlig anspændt Villie og af en kunstnerisk Respekt, som man desværre undertiden savner paa Teatrene i København. Aarhus Teater er dernæst et meget dyrt Teater at drive og meget upraktisk indrettet. Dets Ydre er overmaade festligt, og dets Tilskuersplads straalere af Guld, men dets tekniske Indretning er meget mangelfuld. Enhver, der kender blot en Smule til moderne Teaterteknik, vil give mig Ret. Nogle af disse Mangler kunne afhjælpes, men man har hidtil ikke haft Raad til det, f. Eks. ikke Raad til en højst fornøden Udvidelse og Ombygning af selve Scenen.

Dertil kommer, at den strengt sparsommelige, daglige Drift af Teatret har medført, at de oprindelig anskaffede Kostumer og Dekorationer atter og atter ere blevne lavede om saaledes, at de ere næsten opslidte. Man har ikke kunnet samle et større Forraad af Materiel, og en hurtig Vekslen og Fornyelse af Repertoiret, naar dette gøres ønskeligt, er derved blevet umuliggjort. Det Statstilskud, som Aarhus Teater venter, og som det efter min Overbevisning har Ret til at vente, skulde bruges til en gradvis Forbedring af Sceneforholdene, til en Forøgelse af Materiellet og til at sikre Personalet rimeligere og rigeligere Gager.

For et saa beskedent Budget som Aarhus Teaters har et Tilskud paa 25,000 Kr. om Aaret meget at sige. I endnu højere Grad end hidtil kunde man spille et lødigt Repertoire, hvis Kunstværdi vilde stige i det Forhold, som Direktionen fik Midler til at lønne sine Kræfter. Ved Hjælp af Tilskuddet kunde man ogsaa give Høj-

skoler og Ungdomsforeninger yderligere Moderation i Billetpriiserne.

Men ogsaa indirekte kunde Staten støtte den jydsk Scene ved at gøre det til en Pligt for det kgl. Teaters Skuespillere at optræde i Aarhus, naar dette gjordes ønskeligt, og naturligvis naar deres Virksomhed i København derved ikke forsmættes. Det burde efter min Mening være saaledes, at Staten forlangte af de Skuespillere, hvis Gager og Pensioner den garanterer, at de ogsaa stillede deres Evner til Raadighed for Aarhus Teater. Dette Teater skulde naturligvis dække deres Rejsseudgifter samt give et Honorar, der svarede til den gennemsnitlige Feueindtægt, som de vilde have ved at spille de samme Roller det samme Antal Gange paa deres eget Teater. Vi have i Frankrig et Eksempel herpaa. Som Vederlag for Statsunderstøttelsen har Théâtre Français og Odéon i Paris blandt andre Forpligtelser ogsaa den, at de til de statsunderstøttede Scener i Marseille, Lyon og Bordeaux skulle udlåne dem af deres Skuespillere, der ere udenfor det løbende Repertoire, eller som have tilstrækkelig mange Aftener fri til, at Rejsen med Udbytte kan foretages. Et intimt Samarbejde mellem det kgl. Teater og Aarhus Teater kunde og burde indføres. Et saadant Arrangement synes mig meget naturligt end at tillade de kgl. Skuespillere at rejse den halve Sæson rundt i Amerika, for ikke at tale om dem, som man i deres bedste Alder giver fuld Pension for derefter at lade dem konkurrere med Nationalscenen paa Hovedstadens private Scener.

Ogsaa paa anden Vis kunde det kgl. Teater støtte Aarhus Teater overordentlig meget, nemlig ved at udlåne det Materiel, der nu ligger dødt hen, den Kapital, som vi Jyder jo ogsaa have været med til at samle. Det kgl. Teater kunde udlåne til Aarhus Teater en Del af det store, nu aldrig brugte, men ikke ubrugelige Materiel af Dekorationer og Kostumer, Roller og Musikalier. Dette Materiel vilde have godt af at blive luftet paa nogle Sejlture til og fra Aarhus. Teatret derovre skulde naturligvis betale Transporten og mulig Værdiforringelse. Der blev forleden her talt om det ønskelige i, at man fra Statens Museer i København udlånte Kunstværker til Provinsen. Der kunde drages en Parallel mellem Statens Museers og Statens Teaters Forpligtelser overfor den hele Nation, idet det vel er hævet over enhver Tvivl, at Teaterkunst ikke mindre end